paigast ärra ollen läinud, ma tunnen omma kässo-wasto eksimist ja ollen nüüd wang.“ Waljuste nuttes pallus tüttarlaps ikka weel armo. Agga upser ei woinud senna ka keddagi parrata, waid laskis Selami wangi wia, ja läks isse sedda wangi watama, kedda Selam piddi wahtima — agga sedda polnud ennam kussagil — ei tea kuhho jubba läinud. Siis läks assi weel raskemaks; — Maria ei teädnud, mis ta piddi teggema. Teisel hommikul tahtis kunninga palwele minna Selami pärrast; läks kunninga maia ukse ette, langes wahtide ette pölweli ja pallus ennast kunninga jure lasta, ja tahtis, kui se woimalik piddi ollema Selami nuhtlust kanda. Agga ei wahhid wötnud tedda kuulda, naersid weel peälegi. Siis läks ta meel ni seggaseks, et ta kui juhm ja hul möda ulitsaid eddasi ja taggasi jooksis, ja kulas Selami järrele, ja sai teäda, et ta homme omma nuhtlusse piddi sama — püssiga mahhalastud. Siis sai ta koggoni seggaseks, läks jookstes merre äre ja hüppas järsust ärest wette. Siis söitis seält üks ehtind mees hulga teenrittega ratsa möda, kulis tüttarlapse wette hüppamisse pahwatamist ja näggi ka, kuida ta laenetes surmaga woitles. Silmapilk kargas ta hobbose seljast mahha, läks tüttarlapse järrele. Mees läks uiudes, sai warsi tüdruko kätte ja töi kaldale. Suur hulk rahwast olli senna kokko jooksnud, agga iggaüks löi ennast körwa, kui näggid tüttarlapse peästja kunninga poia ollewad. Ta käskis rutto wankrit murretseda — ja silmapilk olli ühhe kaupmehhe töld seäl; siis pandi tüdruk, kes jo otsego surnud olli, tölda, ja kunninga poeg istus isse körwa ja söitsid kunninga maiasse, kus tüdruk arsti holeks anti. Nattokesse aia pärrast toibus ta jälle üllesse ja piddi siis räkima mikspärrast ta ennast isse olli tahtnud ärraupputada. Ja ta räkis ustawalt keik sedda luggu otsast otsani, ja kunninga poeg lubbas, kui piddi wähhä woimalik ollema, Selami eest palluda. Teise hommiko warra läks kunninga poeg omma issa jure